

saa splintrende galt havde han dog ikke troet, det kunde være — altsaa den drastiske Udtryksmaade, der er det ærede Medlem Hr. Fraenkel egen. Det var i Anledning af, at det ærede Medlem Hr. Slesbager havde fremdraget tre Eksempler paa, hvilket Organisationstyranni, der udoes indenfor den danske Arbejderbevægelse. Det første Eksempel — jeg skal tage dem et for et — var hentet fra „Social-Demokraten“, og det var en Meddelelse fra Brolæggerforbundets Formand, tror jeg, det var, til Medlemmerne om, at et Medlem, Christian Nielsen i Aalborg, ikke havde ordnet sine Forhold og Forpligtelser overfor Forbundet, hvorfor man opfordrede til at afbryde det kammeratlige Forhold til ham. Altsaa, et Medlem af et Forbund har ikke ordnet de Forpligtelser, han har overfor Forbundet — jeg ved ikke, hvad det drejer sig om i Enkeltheder, han har maaske ikke betalt sit Kontingent, har staaet i Restance i meget længere Tid, end det er tilladeligt o.s.v.; der kan jo ogsaa være Tale om Arbejdsløshedskasser og saa meget andet —, og saa siger man: det er ganske utilladeligt, dermed afbryder dette Medlem sit kammeratlige Forhold til os. Ja, i denne Tid er der Titusinder af Mennesker her i Landet, der har mistet deres Valgret, fordi de ikke har ordnet deres Forhold til Kommunen, de staaer i Skatterestance. Men den Lovgivning, som det ærede Medlem Hr. Slesbager har været med til at indføre, holder aldeles bestemt paa, at naar en Person her i Landet ikke har ordnet sit økonomiske Mellemværende med Kommunen, saa skal han heller ikke have Valgret, saa mister han sin Borgerret. Og saa kommer man her og taler om, at naar en Mand ikke har ordnet sit økonomiske Forhold til sin Fagforening, som han har forpligtet sig til, da han traadte ind i den, og man saa afbryder det kollegiale Forhold til ham, saa sættes han ned blandt Borgere af anden Klasse. Her er virkelig en meget klar og logisk Sammenligning, her er et Vidnesbyrd om den Ensighed, der præger saadanne Indlæg, naar Talen er om Arbejderforhold.

Saa nævnte det ærede Medlem nogle Røgmænd paa Vesterbro, som stod udenfor Fagforeningen, og som derfor blev kaldt Luskeprinser. Jeg skal om et Øjeblik vise, hvorledes Arbejdsgiverne behandler deres Luskeprinser, det er ganske det samme, man vil heller ikke der staa i et kollegialt, kammeratligt Forhold til dem, en meget naturlig Ting, som jeg om et Øjeblik skal paavise. Men endelig nævnte det ærede Medlem Hr. Slesbager et tredje Eksempel,

og det var det værste; det var det, der fik det ærede konservative Medlem Hr. Fraenkel til at slaa sin skraldende Latter op, hvad der atter bevirkede, at jeg sagde nede fra min Plads: et godt arrangeret Komedie-spil! Ikke en god Komædie, det var det slet ikke, det var en meget daarlig, men meget vel arrangeret, nemlig denne forargede Lattermildhed over, at noget saa frygteligt kan findes indenfor Arbejderverdenen, en Forargelse fra de samme Herrers Side, hvor Arbejdsgiveren jo udoer et Tyranni af en ganske anderledes voldsom og indgribende Art, hvad jeg om et Øjeblik meget omhyggeligt og udførligt skal dokumentere for det høje Ting og dermed for Offentligheden, thi jeg tror, at der trænges til det for en Gangs Skyld, og jeg skal paatage mig denne Opgave. Dette frygtelige Eksempel var hentet fra Odense Ægpakkeris Filial i Holbæk. Der stod i „Social-Demokraten“ for Holbæk en Meddelelse fra Fagforeningen om, at nogle Kvinder, der var beskæftiget paa Ægpakkeriet, ikke blot ikke vilde være med i Fagforeningen, men de vilde ikke en Gang komme til et Møde, paa hvilket man vilde forklare dem, hvor nødvendig og nyttig og gavnlig Fagorganisation er. Man var dog hensynsfuld nok til i hvert Fald ikke paa det foreløbige Stadium at nævne deres Navne — Arbejdsgiverne gaar ganske anderledes haardhændet til Værks overfor deres ukollegiale eller udenforstaaende Elementer —; man siger til disse Kvinder — altsaa dog uden at nævne deres Navne —, at det er meningsløst, at de ikke en Gang vil komme hen og høre, hvilken Nytte de vil have af Fagforeningen. Jeg har været med til for en 30—35 Aar siden at agitere for Fagforeningens Oprettelse i Byer, der var i den Grad under det gamle Arbejdsgivertyranni, at Arbejderne simpelt hen ikke turde møde, naar der var Tale om Organisation. Jeg husker saaledes et Møde i Frederiksværk for vel en 33—34 Aar siden, hvor jeg blev ganske overordentlig glad ved, at der var mødt en Højremand — det var den senere Redaktør Asger Karstensen —, der kom til at udtale, at Fabrikant Heegaard sikkert ikke vilde have noget imod en Fagforening, blot man ikke dannede en socialistisk Fagforening. Jeg kan huske, at jeg som ung Agitator øjeblikkelig greb dette, og det, at en Højremand havde sagt, at Fabrikanten ikke vilde have noget imod det, bevirkede, at et Par Arbejdere fra hans Fabrik fik Mod til at træde sammen og danne en Fagforening, for nu var der altsaa en Højremand, der havde sagt, at Fabrikant Heegaard ikke havde noget imod det. Men han havde